

יום סף זמדי ורזל

1627

נערך ויוצא לאור ע"י "זמדי דרזל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזה סויה ע"ה שנלב"ע ביום כז' מר חשון התשע"ז

בת שלום

שבת ח' תשרי-התשפ"ז
פרשה: האזינו
הפטרה: שובה ישראל

הדלקת נרות - 18:22
צאת השבת - 19:13
ר"ת: 19:57

הדלקת נרות בשבת הבאה 18:12

זמני	סוכות
עמוד השחר: 5:07	5:13
זמן טלית: 5:14	5:20
זריחה: 6:28	6:33
חצות: 12:35	12:33
מנחה גדולה: 13:06	13:03
שקיעה: 18:42	18:33

"הנהגות מר"י" אמונת אלהים

היה מורה בליל שבעה כשבאים האבלים לבית הכנסת לשמוע דברי תורה ואזכרה לעילוי נשמת הנפטר, שלא יאמרו וידוי ונפילת אפיים בתפילת מנחה.

ביום שיושב סנדק אינו אומר תחנון בתפילת שחרית, ואף לא במנחה.

העלון לרפואת מנחה ב' דוד וברוריה מרת אחוה זינה בת רחל ולע"נ תמי' שולם בר שמחה ז"ל חמותי מרים בת רחל ע"ה הרוצה להקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

"הרנינו גויים עמו כי דם עבריו יקום"

פסוק זה בפרשתנו מזכיר לנו פסוק מתהלים: "הללו את ה' כל גויים וכו' ". על מה הללו? "כי גבר עלינו חסדו". צריך עיון, אם גבר עלינו חסד ה' מה להם לאומות להלל על כך? אדרבה "בירדו חלכה עשו שונא לעקב", ותכונתם של בני ישמעאל "פרא אדם ידו בכל", ומהם יצאו רוב האומות העומדים עלינו לכלותינו, ומה להם להלל?

הרשב"ם בפרשתנו עומד על כך: "כמו 'הללו את ה' כל גויים שבחוהו כל האומים', והאמינו בו שהרי 'גבר עלינו חסדו' יותר משאר האומות, לפיכך שבחוהו והאמינו בו ויגבר עליכם כמנונו. אף כאן הרנינו ושבחוהו ועבדוהו, וכן יעשה לכם אם תיראוהו ותעבדו אותו". כלומר, התורה מדריכה בזאת את העמים להתפעל מחסד ה' על עמו וללמוד מכך שגם הם יכולים להשיג חסד זה.

כיום נראה שיש לפרש עוד באופן שונה במקצת. "כי" (גבר) במשמעות 'כאשר'. כאשר גובר עלינו חסד ה', בעל כורחם 'הללוהו, התופעה הייחודית של עם ישראל, הקיים עד עצם היום הזה, היא התופעה הייחודית של עם ישראל, הקיים עד עצם היום הזה, היא גם גלוי. במיוחד במאת השנים האחרונות ויותר, כאשר תהליך תחית האומה הולך וגובר ומתגלה לעיני כל, סימני ה"ק המגולה" בשפע פירות הארץ, קיבוץ נדחי ישראל לארצנו, ישועות ה' במלחמות המצוה על קיומנו וקוממיות ארצנו, ריבוי לימוד תורה בארץ קדשנו – כל אלו מוכיחים תהליך פלאי המלווה בנסים גדולים.

החפץ חיים התבטא בזמנו ש"העניין מתחיל" (כוונתו לתחילת הגאולה). אל נשכח שהאירופאים ברובם דימו בנפשם להיפטר מעם ישראל, לפני כששים שנה, בשתיקת ארצות המערב הנאורות. לתדהמתם לא צלחה המזימה בחסדי ה', ושארית הפליטה הקימה מדינה ליהודים בארץ מולדתנו. ולא עוד אלא שרוב האומות דאו הצביעו באו"ם על הכרה במדינת ישראל. האין בכך "הללו את ה' כל גויים"?

בימינו, כאשר מתגלה חולשתו ורפיונו של הממשל הישראלי, זקוקים אנו לתינובור יתר של חסד ה' להתחזקת כבוד העם שהושפל על ידי חוסר האמונה של מנהיגיו בצו התורה "והורשתם את הארץ וישבתם בה". הולול בשפיכות הדמים, והולול בקדושת הארץ העומדת למיסחור, מעיבים על תהליך התחיה והתשובה אל ה'. אכן, כשיתחולל המהפך הרוחני ובתוכנו נהיה מאוחדים, באמונה וברוח גבורה ובראיית חסדי ה' עלינו, ישתאו גויי הארצות ויהללו את ה'.

כתהליך מוקדם לפני גאולתנו מעידה שירת הנצח, שירת "האזינו": "דם עבריו יקום ונקם ישיב לצרייו וכפר אדמתו (ו) עמו" – אז יואילו להכיר שוב כל האומות בסגולת ישראל "הרנינו גויים עמו".

כתובה ותחזמה טובה לאלתר

"הנדיב שבמעט קיפח את חייו" א'

ספר לזכרה

חורף. ליל שבת. רחובותיה של שכונת היהודים בתונים ריקים בשעה זו של הלילה סמוך לנקודת חצות. גם המאריכים על שולחנם, כבר עלו על יצועם לישון, לפני שעות אחדות.

אך בביתו של משה, אחד מבעלי הבתים החשובים בקהילת יהודי תונים, רוחשת תכונה רבתי. עוד מעט, בשעת חצות, יגיעו אל הבית עשרה תלמידי חכמים, מסלתה ושמנה של העיר, ללמוד בצוותא עם בעל הבית זוהר, עד אור הבוקר, ולפיכך יש לסדר את הכיבוד על מגשי הנחושת המבהיקים, לערוך את השולחן בפירות ובכוסות תה. ולהכין את ספרי הזוהר, לצד מקום מושבם של הלומדים.

במנהג נאה זה אחז משה בדרך קבע. הממון היה מצוי בכיסו, אם כי הוא לא היה עשיר מופלג, וברצותו להיטיב עם תלמידי החכמים שבעיר, עלה בדעתו לייסד בביתו 'בית מדרש ללימוד הזוהר', בכל ליל שבת משעת חצות עד אור הבוקר.

הלומדים, כמובן, קיבלו מלגה נאה על כך, ונעימת הזוהר שהתנגנה בין כותלי ביתו של משה, נשמעה באוזני בני הבית כמנגינה ערבה מאין כמותה.

שנים חלפו, וביום מן הימים חלה משה את חוליו. הוא קרא למיטתו את בנו, חנניה, ובקול תלוש ציווהו: "אל תזניח את מנהג אביך, להביא עשרה תלמידי חכמים ללימוד הזוהר. בכל ליל שבת. הנני מצווך על כך. מבטיחך אני, כי תראה ברכה רבה בכל מעשיך בזכות זאת".

ימים אחדים לאחר מכן עצם משה את עיניו, והוא זקן ושבע ימים. דבריו של האב היו קודש בעיני הבן. עוד בימי השבעה שלח חנניה אחר עשרת תלמידי החכמים שנהגו לפקוד את בית אביו. להודיעם כי ימשיכו להגיע אל הבית גם מכאן ואילך, ושכרם ישולם להם, בעין יפה ובמידה הגונה.

עד מהרה התברר לו, לחנניה, כי הבטחתו של אביו, איתנה ויציבה. מסחרו הלך ופרח, ובאורח פלאי כמעט הוא החל נוהל רווחים בלתי צפויים בעסקיו.

בתוך תקופה קצרה כבר ניתן היה למנות את חנניה כאחד מעשירי תונים, אם לא העשיר שבכולם.

העושר, יש לומר, לא העביר את חנניה על דעתו. ולא זו בלבד שהוא לא הפנה עורף לתמיכתו בתלמידי החכמים, אלא הוא גם התעצם בה.

העלון לרפואת והצלחת אלעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shofar for Zion" פתוח בימים: א – ה פלא... 052-5079555

פידיון כפרות וכופר נפש

"כי ביום הזה יכפר עלכם לטהר אתכם"

ניתן למסור את פדיון הכפרות ליובל פרטובי פל... 0505919251

יהי רצון שבוכות מצווה חשובה זו תגן בעדכם ותחתמו לחיים ולשלום אבי"ר.

מנויים: לקבלת העלון חנים במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

הטמנת מאכל מכוסה בעטיפה בתוך תבשיל

וכל שכן אם אותו מאכל העטוף בנייר אלומיניום או בניילון שמכניסו לתוך התבשיל מערב שבת הוא מבושל כל צרכו. וכן כל שכן אם מכנים את אותו מאכל עטוף קודם השבת לצורך סעודת שבת שחרית.

ואם רצה להכניס דבר מאכל עטוף בנייר אלומיניום או בניילון אל תוך התבשיל שבקדרה בשבת עצמה, יזהר מאד שבין המאכל העטוף ובין התבשיל שבקדרה יהיו מבושלים כל צרכם, מפני איסור בישול בשבת, וכן אין להקל לעשות כן בשבת עצמה כשהקדרה מונחת על גבי אש גלויה, ואפילו כשהתבשיל מבושל כל צרכו, כשם שאסור לשרות כל מאכל בתוך תבשיל שעל גבי אש גלויה, משום שנראה כמבשל, או מפני שיש לחוש לשמא יחתה בגחלים, ורק אם הקדרה מונחת על גבי אש מכוסה במס של מתכת, או על גבי פלאטה חשמלית, או שהסיריה לגמרי מעל האש, והתבשיל שבקדרה והמאכל העטוף שניהם מבושלים כל צרכם, יש להקל להניח בתוכה דבר מאכל עטוף בנייר אלומיניום או בניילון, ואפילו בשבת עצמה.

ביסוי מאכל המונח בצלחת

יא. אם היה דבר מאכל מונח בצלחת, ורוצה לכסותו בשבת עצמה בנייר אלומיניום או בניילון, ולאחר מכן לתתו על גבי מיחם, או על גבי קדרה הנמצאת על האש, והכיסוי הוא על מנת לשומרו כשהוא נקי, או על מנת שישאר לה ולא יתייבש, או כדי שלא יתפורר, יש להקל לעשות כן, ובלבד שיעטפנו בעטיפה אחת, אבל אם עוטפו בכמה עטיפות, יש להחמיר אפילו כשעושה כן מערב שבת, שהרי ניכר הדבר שעושה כן על מנת לשמור את חום המאכל.

הכנסת ביצים לתוך תבשיל

יב. מותר להכניס ביצים עם קליפתם לתוך תבשיל שבקדרה, ואין לחוש בזה משום הטמנה. ואם היו הביצים מבושלות לגמרי, ואף התבשיל היה מבושל לגמרי, מותר לעשות כן אפילו בשבת עצמה, ובלבד שאין התבשיל מונח על גבי אש גלויה.

"יִעְרֹף כַּמָּטָר לִקְוֹזִי, תֹּזֵל כֶּטֶל אִמְרַתִּי"

המטר יורד בשטף ובעוז, כמויות מים אדירות. והטל יורד בנחת ובעדינות, מתגבש לרסיסים זעירים. כך, אמר רבינו עובדיה ספורנו וצ"ל, הוגי התורה ולומדיה לשוקדים על דלותיה היא כמו מים שאין להם סוף, בשפע בלתי נדלה דולים הם ממבוע מקור החכמה. ועם כל עומקה רחבה יכולים גם בני ההמון לרוות ממנה רסיסים ענוגים כטל של תחיה: קיצור הלכות, פשוטו של מקרא, דף גמרא או דברי אגדה. וכבר אמר אחד הגדולים: "התורה אינה גדולה מדי בשביל הקטן שבישראל, ואינה קטנה מדי עבור הגדול שבישראל".

"יֵעָרוּף כַּמָּטָר לִמְזוֹ". תֹּזֵל כִּטָּל אָמַרְתִּי

כשם שכל אחד יכול למצוא את חלקו בתורה כפי דרגתו והבנתו, כך נתבע הוא לעשות כן. ורבינו האור החיים הקדוש וצ"ל הביא דברי המדרש: "אמר רבי ישמעאל, כשמעמידין את האדם בדין, אם יש בידו מקרא שואלין ממנו למה לא שנה משנה. אם יש בידו משנה, שואלין ממנו תלמוד", וכן על זה הדרך. הנה מעומק דברי הברייתא מוכחים הדברים, שמי שאין בידו מקרא – אין שואלין ממנו מעשה מרכבה, אלא מדרגה אחת כפי יכולתו, שהיה יכול להתאמץ מעט יותר מכפי שטרח. והוא "כשעירים (גשם סוער) עלי עשב, כרביבים (רסיסי טל) עלי עשב", שכשם שהקב"ה גותן לכל עשב את חוזה המטר כפי יכולתו לסבול, כך אינו דורש מן האדם אלא כפי יכולתו, עיתותיו ובשרונותיו.

"שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד ה' אֱלֹהֶיךָ, כִּי כָשַׁלְתָּ בְּעֻוְנֶךָ"

פירש רבינו האברבנאל וצ"ל: כאשר שנים רבים, מנתקים יחסים, ומבקשים להתפייס – שריר כלל מקובל: מי שהחל בריב ובנתק עליו לבוא ולפתוח בגישור ובהתקרבות. בימי הדין עומדים אנו ומבקשים שהבורא יתברך יתקרב אלינו להשפיע מטובו ולהאיר פניו. ואמר הנביא: לא כן – "שובה ישראל עד ה' אלוהיך", עליכם לעשות את הצעד הראשון ולהיטיב דרככם – "כי כשלת בעוונך", משום שאתם החילותם בנתק ובמעל בעבירות ועוונות...

"כִּי שֵׁם ה' אֶקְרָא הָבֹו גִּדּוּל לְאֱלֹהֵינוּ"

פירש רבינו חיים ויטאל וצ"ל בדרשותיו, שכל מהלך העם היהודי לדורותיו כלול בשירה זו. ובעונות ישראל השכינה מסתלקת חלילה, ככתוב "רומה על השמים אלקים", ומשה רבינו ע"ה פעל שתרד אלינו להצילנו בגלותנו. וזהו שאמר: "כי שם ה' אקרא", אני קורא לשכינה הקדושה שתהיה איתכם בצרתכם. אך זאת בתנאי שתעזרוני בקיום מצוות – שגם אתם "הבו גודל לאלוקנו", ותנו עוז לאלוקים בתורתכם ובמצוותיכם.

"הִלֵּה" תִּגְמְלוּ אֹתָהּ, עִם זָבֹל וּלֹא זֶכֶם

פירש גאון עהנו מרן ה"חיד"א זצ"ל: יש שעזבו את לימוד התורה חלילה. וכששואלים אותם, שהרי התורה היא תכלין ליצר הרע, עונים הם שגם בנימוסי העמים ותרבותם יש תרופה ליצר הרע. ועל כך נאמר: "הלח" תגמלו זאת" תגמלו עצמכם מהתורה הקרויה "זאת", ככתוב "וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל" – הרי בכך תהיו "עם נבל" שנמסר ביד יצרו. "ולא חכם", חכמות הגויים לא יעזרוכם בכך, שהרי "הוא אביך קנן", והוא היודע שהתורה לבדה היא תרופת היצר.

"אראה מה אזוריתם"

פירש הגאון רבי יעקב מולכו זצ"ל: לפעמים אין האדם זכאי, אבל ניצול הוא בזכות חינוך בניו לתורה ולמצוות, דור ישרים יבורר.

וזהו: "אסתירה פני מהם", אתעלם מעוונותיהם, "אראה מה אחריתם", אולי מחנכים הם את בניהם לחיי תורה ולקיום מצוות. אבוי, מה אני רואה? "ואראה כי דור תהפוכות הם, בנים לא אמן בם" – הם עצמם הפנו עורף לתורה, וכך חינו גם את בניהם חלילה. ומה תשוותם.

"ויערוף כמטר לקוֹזי, תזל כטל אמרתי"

פירש רבינו אברהם אבן עזרא זצ"ל, שהתפלל משה רבינו ע"ה כי דבריו לא ישובו ריקם, אלא יהיו כטל וכמטר המרווים את הארץ ועל ידם מוציאה היא צמחיה ומבשילה פירותיה, כך יכנסו דבריו בלב השומעים לפעול פועלתם לתורה ולמצוות ולמעשים טובים.

"יעקב חבל נחלתו"

”יעקב חבל נחלתו”
 איך מכינים חבל חזק? ע”י כך ששזורים ביחד הרבה חוטים,
 כל חוט בפני עצמו הוא דק וחלש, וגם חוטים פגומים, לא מעט מצטרפים למעשה השזירה
 והם אינם מחלישים את החבל בהיותו גמור.
 עם ישראל הוא כחבל זה.

בזמן שאנו מאוחדים ומלוכדים מוסיף כל אחד מאיתנו – ואפילו אינו אלא "חוט" דק וחלש ואולי אפילו פגום, את תרומתו לחזק ולחוסן הכללי של העם וכל הבלתי מושלמים מצטרפים גם הם לחבילה האחת של עם ישראל החזק.